

прѣзъ града да иде въ палата. А по улицитѣ гражданитѣ се трупатъ и вълнуватъ. Щомъ съзрѣха везира, тѣ го обиколиха, спрѣха коня и зеха да го заплашватъ, че ще го убиятъ, ако не изпълни желанието имъ. А единъ дори се осмѣли да го улови за брадата и да я подрѣпа.

Като го отпуснаха, Абдулъ отиде при царя и го измоли да помогне на народа и да не наказва никого, задѣто го бѣха оскърбили тѣй.

На другата заранъ при везира се яви единъ бакалинъ. Везирътъ го попита — що му трѣбва. Бакалинътъ отговори:

— Азъ дойдохъ да ти прѣдамъ сжщия оня, който те оскърби вчера. Азъ го знаа — той е моя съсѣдъ Нахимъ; прати да го хванатъ и го накажи.

Везирътъ отпусна бакалина и изпрати слуги да викатъ Нахима. Нахимъ се усѣти, защо го викатъ; той пристигна ни живъ — ни мъртавъ при везира и падна въ нозѣтъ му.

Везирътъ го дигна и му каза:

— Не те викахъ да те наказвамъ, а само да ти съобща, че ти имашъ лошъ съсѣдъ. Той те издаде, пази се отъ него. Хайде сега иди си съ Богомъ.

Двама търговци.

Бѣденъ единъ търговецъ-желѣзаръ, трѣгвайки на пѣтъ, прѣдаде всичката си стока на единъ богатъ търговецъ да я пази. Когато се върна, той се яви при него да си земе обратно желѣзото.

Но богатиятъ търговецъ бѣ продалъ всичкото желѣзо и за да се откопчи нѣкакъ, каза:

— Съ твоята стока стана една бѣда.

— Каква?